

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLVI.

V Ljubljani, 27. vinotoka 1893.

List 43.

Opatija trapiška Marija-Zvezda v Bosni.

(Dalje.)

V.

Osobito se tu dečki navajajo sramežljivosti in lepe mladenške čistosti; terdne, temeljite, žive svete vernosti; čednostnega, pobožnega življenja, ter prave kerščanske nravnosti, ravnosernosti, junaštva, vesele prijaznosti, značajnosti, sterpljivosti, stanovitnosti, raznoverstnih učilnih strokov, pridnosti, rednosti, zmernosti in delavnosti.

Bil sem že v raznih deških zavodih in vstavah v Avstriji, Italiji, Egiptu, Siriji in Palestini. Mnogi izmed tamošnih deških zavodov so izverstni; toda trapiški v Marija-Zvezdi se mi najbolj dopada v mnogih ozirih. V mnogih deških zavodih drugje se mnogo uči, je lep red, častite pobožnosti in vzvišene bogoslužnosti: toda je včasih ali pregosposko, premehko, preostro, ali pa premalo ročno-telesno, koristno, delavno. V Marija-Zvezdi je vse srednje, bolj priprosto: učenje, duhovne vaje, pobožnosti, bogoslužje, igre in razveseljevanja se modro verstijo tudi z ročnimi-telesnimi deli in opravili; pa posebno bistra, modra in previdna pazka je nad dečki noč in dan in povsod. Ta izgoja in vaja je velekoristna za dečke, naj si že pridejo potem v višje, srednje ali nižje stališča družbe človeške; v svečeniški, učenjaški, vradni, vojaški, obertniški, poljedelski ali drugi pošten stan.

O Marija-Zvezda in verli menihi tvoji, kako potrebni in koristni, zaslužljivi in blagorni ste že samo zbog izgoje sirotnih dečkov! Res, velika lepota opatije trapiške, kinč in krasota Marije-Zvezde so toliko številni, čednostni, živahni, cvetoči, verni sirotni dečki. Viditi te dečke, kadar pobožno Boga molijo in častijo

Marijo Devico, kadar pevajo svete in poštene pesme, kadar opravljajo svete pobožnosti, pri službi Božji v cerkvi, pri učenju v šoli, pri delu, na sprehodu, pri igrah in zabavah, mora se stari pomladiti, žalosten razveseliti, verni pojiskriti, mlačen in len se osvežiti. Zato rekel je Kristus: „Moje veselje je bivati med človeškimi otroci.“ Istina, med takovimi otroci, — nadepolnimi dečki in tako gojenimi biti je pravo, čisto in sveto veselje.

Dragi verni Slovenci, častiti čitatelji mile in ljube „Zgodnje Danice!“ Le nekoliko sem Vam razkazal in omenil o opatiji Mariji-Zvezdi v Bosni, o najostrejšega reda cerkvenega menihih in o sirotinskem deškem njihovem zavodu: ako bi hotel bolj natančno in povse razkazati, omeniti in pojasniti, težko bi šlo v debelo in veliko knjigo. Omenil sem, da imajo ti menihi tolike štale z živino, polja, rokodelnice, tvornice — tovarne, da vsi pridno delajo, za sebe malo potrebujejo, vodijo razne stroke obertnije; istina, samo za sebe bi vsega tega ne potrebovali, ali prehraniti, oblačiti in z vsem preskerbeti 160 sirotnih dečkov, to ni mala reč, in to leta in leta. Mislite si najmanje za jednega dečka za vso oskerbo njegovo, na jedno leto treba je 160 gld., toraj koliko pa za 160 dečkov! Iz tega se razvidi, zakaj se ti menihi toliko trudijo in delajo; zna se, kam devajo to, kar pridobijo, ali kar jim dobrotniki darujejo; koliko je pa še drugih siromakov in ubožcev, kojim ti menihi kruh, jedila, obleke in drugih pomoč delijo! Toraj opatija Marija-Zvezda in nje menihi trapisti so velekoristni za ubogo človeštvo. Zato smo jim pa tudi prepustili veliko posestvo v Brežičanih, kjer bi ti verli menihi napravili jednako napravo za sirotne dečke pod imenom in var-

stvom Marije Device rožnovenske Kraljice, kakor je v Marija-Zvezdi. In takovih deških naprav in izgojišč je dandanes še osobito več potreba, posebno pa v jugoslovenski Bosni. Kristus Jezus, Bog-človek vabi male k sebi; dandanes silno vabijo male in človeško mladino k sebi: svet, satan in mesena požljivost po framasonih, lažiliberalcih in njim sličnih; toraj rešujmo mladino, tergajmo mlade iz njih rok in krempljev, vodimo jo k Jezusu v prave rimo-katoliške izgojišča, šole in učilnice. Jezus, Kralj večne slave, bo obilni plačnik za to!

(Konec nasl.)

Beseda o bratovščinah in pobožnih družbah sploh, posebej o rožnovenskih.

(Dalje.)

Od kod je rožni venec?

„Vsaklo čé, odgovarja kratko sv. Alfonz, da ga je Marija, Mati Božja sama razodela sv. Dominiku. To priznava tudi sv. Cerkev.“ „Rožni venec je vpeljal se, Dominik, da se potolaži jeza Božja, in da se dseže priprošnja Marije Device,“ spričuje papež Gregorij XIII. Nad vse druge svoje častite prednike pa jasno razkazujejo sedanji slavni glavar sv. Cerkve, Leon XIII. začetek in moč, kakor tudi obseg in namen Marijinega rožnega venca v svoji prvi in v sedanji okrožnici glede rožnovenske pobožnosti do vseh patrijarhov, nadškofov in škofov. Zadnja nam je še pred očmi, (gl. predzadnjo št. „Zg. Danice.“) Iz prve, izdane 1. septembra 1883., tedaj pred desetimi leti, povzemimo glavne misli.

„Nikomur izmed Vas, častitljivi Bratje, ni neznano, koliko skerbi in žalosti so prizadajali proti koncu dvanajstega stoletja Cerкви Božji krivoverci Albigenški, nasledniki novejih Manihejcev,* ki so južno Galijo (sedanje Francosko) in druge Romanske dežele (Španijo in zgornjo Italijo) prepluli s svojimi zmotnjavami, hoteč s strahovitim orožjem v roci vse premagati in porušiti ter na to po širokem gospodariti.“ Dasiravno posvetnjaki, prilastovali so si namreč ti krivoverci oblast, sv. pismo razlagati, celo maševati in si grehe odpuščati. Začetkom tako ostri, da so celo zakon kot nečistost razglaševali, ter ga prezirali, so s časom terpeli naj gerši nečistovanje, pa tudi sami niso bili več „čisti — kathari,“ kakor so se neki imenovali. Od kraja rovali so seveda le na skrivnem, prihajali pa so — kakor današnji liberalci in framasoni čedalje derzniši. Ko so se mogli zanašati na mogočne pristaše in bogate veljake, zavergli so kar vse ss. zakramente in vso očitno službo Božjo, — cerkve so ropali, duhovne preganjali in tudi morili (med drugimi celo enega papeževega poslanca), ne zmeneč se ne za Božje ne Cerkvene, ni za državljanske postave. (Gl. Alzog. Cerkv. zgod.).

„Proti takim groznim sveraznikom, pišejo sv. Oče dalje, vzbudil je dobrotljivi Bog, kakor veste, zelo svetega moža, namreč, slavnega očeta in ustanovnika Dominikanskega reda. Ta mož, velik po svojem nepokvar-

jenem uku, po izglednih čednostih in po izpolnjevanju svojega apostolskega posla, začel se je velikodušno bojevati za sv. katoliško Cerkev (poslan od papeža Inocencija III) ne s silo, ne z orožjem, temuč zaupajoč pred vsem na ono molitev, katero je on prvi vpeljal pod imenom sv. rožnega venca, in nekaj sam, nekaj po svojih redovnikih razširil dleč okrog. Po božjem navdihnjenji in razsvitljenji je namreč spoznal, da se bodo sovražniki s pomočjo te molitve, kot najmočnejšega vojnega orožja, premagali in potolkli ter da bodo primorani opustiti svojo neberzdano derzovitost in brezbožnost. Da se je to zgodilo, je gotova stvar. Kjer ko se je začela na ta način redno opravljati molitev po poduku očeta Dominika, jele so se pobožnost, vera in sloga vračati, krivovercev naklepi in zvižaje pa polagoma rušiti; razun tega je bilo prav mnogo zmotenih pripeljanih na pravo pot, in z orožjem molitve, za katero so poprijeli katoliki, da se odoerne sila, ukrotila se je dicjost brezbožnežev.“

Poročila iz onega časa naznanjajo tudi, kako je sv. Dominik sklepal z molitvijo post, solze in druga ostra pokorila, cele noči je premolil v cerkvi. Po trikrat na dan se je bičal, da bi toliko prej potolažil pravico Božjo. Pa vse to njegovo prizadevanje bilo je nad tri leta skor brezvspešno, dokler ga slednjič nebeška Kraljica, kateri se je vedno z vsim zaupanjem priporočal, ni podučila, kaj naj še stori, da bode imelo vspeh njegovo prizadevanje.

Iz mesta Toulousa gre nekega dne sv. Dominik v bližnji gozd, pade na kolena in iz dna serca zdihuje k Bogu in kliče Marijo na pomoč ter združuje svoje zdihovanje z najostrejšimi pokorili. Tri dni tu moli in se pokori. Ko pa ves utrujen omaga in obleži, prikaže se mu nebeška Kraljica v velikem veličastvu, pa neizrekljivo mila. „Moj sin, mu reče, znano ti je, kakšnih sredstev se je poslužil usmiljeni Bog, da je odrešil človeški rod. Prvo je bilo pozdravljenje, katero je prinesel meni angelj Gabriel, potem je bilo češčenje rojstva in življenje Jezusa Kristusa, njegovo bitko terpljenje in njega grenka smert; slednjič pa njegovo čistito vstajenje in njegov veličastni vnebohod. Tako je bil svet odrešen, in nebo zopet odpereto. Te skrivnosti žioljenja, terpljenja in poveličanja Jezusa Kristusa, ovite z anglijskim češčenjem (s „Češčena Marijo“) in z Gospodovo molitvijo (z „Očenašem“) so mi prijeten rožni venec. Oznamuj ga krivovercem! to jih bo sprzobernilo. Tako poduči veličastna nebeška Gospa za blagor zaslepljenih vnetega meniha in zgine. Svetnik pa vstane in ves potolažen se verne v mesto Toulouse.

Po tej prečudni prikazni razsvitljen spozna sveti mož, da pogubivna tako deroča krivovera se zamore ustaviti le s priprostostjo svete vere in z Božjo močjo ponižne molitve, ker nevednost in kriv razum kerščanskih resnic je nesrečni izvir tolikega zla. Po tem naročilu Matere Božje je sv. Dominik z veliko in vneto zgovornostjo petnajstere skrivnosti sestavil — *pet veselih, pet žalostnih in pet častitljivih* — kot kratki obsežek sv. evangelija, kot obris žioljenja, terpljenja in zmagošlovja Jezusa Kristusa in njegove neomadežane Matere Marije, ter jih je v očitnih molitvah ponavljal in razlagal zapeljanemu ljudstvu. Hodil pa je sveti poslanec Božji od mesta do mesta. Ljudstvo je od vseh krajev skup vrelo, da so združeno molili sv. rožni venec in pazljivo poslušali oznanovanje in razlaganje petnajsternih skrivnosti njegovih. Pobožno so poljubovali rožni venec, s solzami ga molili in velikrat med pridigo ali službo Božjo glasen jok za-

*) Manihejci so med drugimi terdili nezmisel, da je stvarjenje od hudobnega duha.

gnali, viditi čarlovita znamenja, s katerimi je Bog poterjeval uk svetega moža. Cerkve so bile zdaj premajhne, toliko ljudstva je skup prihajalo, kjerkoli je učil sv. Dominik. Ko je bil ustanovil še red pridigarjev in drugi red učiteljev za odgojo ženske mladine ter tretji red spokornikov in pa bratovščino sv. rožnega venca, razširila se je tako hitro ta pobožnost, da se je celo Rimsko mesto čudilo in v malo letih povernilo se je na tisuče krivovercev v naročje svete Cerkve in na tisuče grešnikov je nastopilo pot pokore in čednosti. Sveti Alfons Ligvori piše: *"Celo Jerihunsko zidovje ni tako hitro se počerilo na trobentni glas Izraelcev, kakor hitro so po molitvi sv. rožnega venca nevarniki se pogubili in izginili; Jeruzalemska kopel ni tolike zdravilne moči telesno bolnim dajala, kakor sv. rožni na duši bolnim grešnikom; in Elizej ni toliko mrtvih kosti oživel, kakor je sv. Dominik s to molitvijo v krivoveri zaslepljenih in oterpnjenih duš omečil in k življenju milosti Božje obudil."*

Tako je sv. rožni zares *Marijina molitev z nebes poslana* in v svoji moči precej v začetku prečudna.

Ko sv. Oče v zgoraj navedenem pismu prelepo opisujejo, kako slavno so bili zapored premagani Turki prav z molitvijo sv. rožnega venca in da vsled teh zmag se je postavil praznik sv. rožnega venca v čast Mariji „Zmagovalki.“ kažejo dalje na spomina vredne izreke svojih častitih prednikov, kakor na besede Urbana IV., ki terdi, da vsak dan po rožnem vencu kristjanom dotekajo dobrote. Sikst IV. je rekel, da je ta molitev Bogu in Mariji Desici v čast, ter sposobna, da se z njo odternejo svedu preteče nevarnosti; in Leon X. da je postavljena nasproti krivovercem in zanetenim krivoverstvom; Julij III. jo pa imenuje kinč Rimske cerkve. In sv. Pij V. tako-le pravi: *Ko se je ta molitev razširila, jeli so se verni, užgani po teh premišljevanjih in goreči od teh prošnja, spreminjati nenadoma v druge ljudi, tema krivoverstev se je poizgubila in luč kerščanske vere se je zasvetila.*

Tako mišljenje in izgledi Naših prednikov, nadaljujejo sv. Oče, so nas nagnili, da se nam zdi prav primerno, naj se ukažejo zdaj iz istega namena slovesne molitve, da zadobimo, klicaje visoko Device z rožnim vencem, enako pomoč v stiskah od Jezusa Kristusa Njenega Sina. — Znane so sploh dolgotrajne težave in hudi boji sv. cerkve. Kerščansko pobožnost, lepo vedenje, še celo vero, ki je največi dobro in začetek vseh čednosti, vidimo dan za dnevom v večji nevarnosti. — Najbolj žalostno in bitko je pa, da toliko duš, odkupljenih s kervjo Jezusa Kristusa, kakor od vertinca minulega veka zgrabljenih, stermoglavo v pregrehe páda in v večno pogubljenje dére. Zato danes pomoč od zgoraj ni nič manj potrebna, kakor ob času, ko je veliki Dominik, da bi se zacelile splošne rane, vpeljal zdravilo Marijinega rožnega venca. On je spoznal po nebeškem razsvitljenji, da proti zlu njegovega časa ni gotovejšega sredstva, kakor da se vernejo ljudje h Kristusu, ki je pot, resnica in življenje, in sicer s pogostnim premišljevanjem blagrov, ki so nam došli po Njem; in da se poslužujejo kot priprošnjice pri Bogu one Device, kateri je dano uničiti vsa krivoverstva. Zato je on tako uredil molitev sv. rožnega venca, da se verste zaporedoma petnajstere skrivnosti našega odrešenja in zveličanja, in med ta premišljevanja je vdejan pomenljiv venec, spleten iz angeljevega češčenja (Češčenamarije) in na vsocih deset vložene molitve našega Gospoda Jezusa Kristusa k Bogu in Očetu nebeškemu (Oče naš).

Iskajoč tedaj za podobno zlo enacega zdravila, ne dvomimo, da bo ravno tista molitev vpeljana od onega preblaženega moža v tako velik prid katoliškemu svetu tudi največ izdala, da se polajšajo našega časa nezgode.

Zatorej ne opominjamo le prav priserčno vseh kristijanov, da naj očitno (v cerkvi in v obhodih) ali doma po družinah, molitev sv. rožnega venca pobožno molijo in je nikdar iz navade ne izpusté, ampak hočemo tudi, da naj bo celi mesec oktober darovan in posvečen rožnovenški nebeški Kraljici. — Posebno odobrujemo, če hodijo bratovščine sv. rožnega venca po stari navadi v slovesnih sprevodih, da pokažejo očitno svojo vero in se tembolj lesketa gorečnost za marljivo izpolnjevanje kerščanskih čednosti.

Podelivši odpustek 7 let in 7 kvadragen za vsako vdeleženje rožnovenške pobožnosti v mesecu oktobru ali preložene v november ali december, in en popolen odpustek za praznik in družega na poljubni dan vsem vernim z navadnimi pogoji, ako so se vsaj desetkrat vdeležili te pobožnosti.

Tako tedaj, sklepajo sv. Oče to velevažno okrožnico, častitljivi bratje, kolikor vam je mar čast Marijina in blagor človeške družbe, toliko si prizadevajte poviševati narodov pobožnost do velike Device in z rožnim vencem buditi njih zaupanje do Nje. Zdi se nam, da je ta dan iz nebes prišel, da v sedanjih, za cerkev zelo nemirnih časih, pri večem delu kristijanov obvelja staro češčenje visoke Gospe in se razcvete stara pobožnost. Sedaj naj pa se kristijanska ljudstva, zbujena po Naših opominih in vžgana po vaših besedah, vsak dan z večjo gorečnostjo zatekajo v varstvo Marijino; in vedno bolj in bolj naj ljubijo molitev Marijinega rožnega venca, ktero so imeli naši predniki ne samo za gotovo sredstvo proti hudemu, temuč tudi za blag znak prave kerščanske pobožnosti. Skupne in ponižne prošnje bo nebeška Zavelnica človeškega rodu rada sprejela, in lahko dosgla, da bodo dobri v čednosti rastle, in da se zapeljani streznijo ter podojo na pot izveličanja, da se Bog, kaznovalec pregreh, k dobrotljivosti in usmiljenju nagne, in da dodeli cerkvi in državi po odcernjenih nevarnostih zaželjeni pokoj!

Iz vsega tega nam je tudi jasno, kaj je *Marijin rožni venec*, ki se tudi *Marijin psalter* imenuje, je 1) petnajst desetak „češčenamarij“, skup sto in petdeset, po številu Davidovih psalmov, katerih vsaka se začneja z enim „očenašem.“ 2) Med molitvijo vsake posamne desetke pa se mora premišljevati po zmožnosti ena izmed petnajsterih, določeno zverstenih skrivnostnih dogodb zemeljskega življenja, terpljenja in izveličanja Jezusa Kristusa in Njegove preblazene Matere Marije. To in samo to se mora opravljati pobožno in s skesanim srcem za vdeležbo rožnovenških odpustkov. Z drugimi navadnimi in hvalevrednimi poznejšimi dostavki moremo opravljati še kake druge bratovščine ter se tako vdeleževati kar ob enem še posebnih odpustkov. O tem več pozneje.

(Dalje nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Ljubljana. (Dr. Pij Marija Mortara, pa dr. Mitterutzner in slovenščina.) Pij Marija Mortara, sloveči judovski deček, posebni varovanec preblazega Pija IX, je bil to dobo na Dunaju v dominikanskem samostanu, poslednje dni tudi v Ljubljani. Rojen je bil l. 1865 v Bolonji od judov.

skih staršev, v 10. mesecu v smertni nevarnosti od keršč. katol. dekle kerščen in tako sprejet v kerščansko občino. Po povelji Pija IX je bil tedaj od judovske družine ločen, da se v Rimu katoliško odgoji. Pij IX je bil vsled tega drugi Mortarov oče, in je pozneje dovolil, da je Mortara stopil v red regularnih kanonikov. Vstal je pa takrat velik hrup, ker je bil deček od judovske družine ločen. Napoleon III in Palmerston, če tudi sama kerščena, sta potegnili z judi. Ko so Piemončani l. 1870 prilomastili v Rim, je bil Mortara v nevarnosti, da bi ga utegnili, če tudi katoličana, s silo judom izročiti; torej je v začetku bežal v avgustinski samostan v Briksen na Tirolskem; potem pa je prišel na Francosko, kjer mu je bil kardinal msr. Pie iz Poitiersa drugi oskerbnik. Mortara zna mnogo jezikov, želi se učiti tudi slovenščine in preč. g. kan. dr. Elbert mu je oskerbel v ta namen Sketovo gramatiko.

Iz Ljubljane se je 21. t. m. odpeljal v Benedke. Od ondot pa gre v Modeno obiskat svojo mater, še judinjo. Priporoča tudi zlasti gg. duhovnom, da bi iskreno molili za to mater, da bi tudi njo mogel srečni sin pridobiti za sv. vero.

Opomnjeno še bodi, da slavni dr. Mitterutzner, redovni kanonik in kn. škofijski svetnik, je nedavno v mali knjižici popisal zanimivo Mortarovo življenje. Najberž se je Mortara ravno od Mitterutznerja navzél zanimovanja za znanje raznih jezikov, kajti Mitterutzner sam ume arabščino in verh tega je spisal dosti obširni gramatiki v dveh zamurskih jezikih, v dinka- in barskem idijomu, za kar je od akademije v Parizu dobil slavno doktorsko odliko. Ako se ne motimo, je dr. Mitterutzner vešč v kacih petnajst jezicih, med drugimi se je precej dobro izučil tudi slovenščine in o pričujočnosti našega prevzvišenega gospoda kneza škofa dr. Missia zadnje tedne v Briksnu jim je napfl zdravico v slovenskem jeziku.

Opomnim naj še o tej priliki, da ravno ta gospod je 24. sept. t. l. obhajal svojo zlato mašo in to po hudi bolezni, iz ktere ga je Bog milostno rešil. Bil je namreč mašnik posvečen 24. sept. 1843 od pokojnega kn. škofa Bernarda Galura. Verlemu možu, ki je bil l. 1867 tudi v Ljubljani (in med drugim 3. avg. tistega leta na novi maši sedanjega čast. g. župnika Št. Viškega Greg. Malaverha*) naj v imenu vsih takrat zbranih prijateljev zakličem:

Prečastitemu gospodu dr. Janezu Zlatoustu Mitterutznerju — Slava!

Ljubljana. (Nekoliko o frančiškanskem misijonu v gornjem Egiptu.) Te dni je bil v Ljubljani čast. P. J. L. Fortunat Seano, misijonar v Benisuëfu v gornjem Egiptu. Zanima me ta kraj toliko bolj, ker sem ga sam videl in ker je ondi domá sedanja Ljubljančanka Nikolaja Zeineb, sestra laika v ljubljanskem uršulinskem samostanu. Misijoni v Egiptu so sploh silo važni za sveto Cerkev, med drugim tudi zato, ker od tam so tako rekoč vrata v Sudan in dalje ob Nilu v zamurske dežele. Evropejci bodo pri vsem natezanji težko kaj opravili v srednji Afriki; ako bi se pa Egipt pridobil za sv. Cerkev, bi se sv. vera veliko ložje razširjala ob Nilu vse dalje po nezmernem prostoru — do ravnika,

ker Egipčani že bolj prenašajo morivno obnebjé afrikanško in ker so z zamurci od nekđaj več ali manj v zvezi.

Očetje frančiškani so pred kacimi 200 leti vstanovili misijon v gornjem Egiptu, to pa zlasti za spreobrnjenje razkolnih monofiziških Koptov, ki so izvirni prebivavci te dežele. Kopt, Kopti arabski „Gupti“ je ravno tiste korenika, kakor Egipt. Ta misijon ima 11 postaj, pa malo cerkvá in šol za odgojo mladine, ki je raznih vérstev in narodnosti. Kdor pogleda na egipčanski zemljevid od Kaire naprej, bode našel ob Nilu do konca Egipta naslednje misijonske kraje: Beni-Suëf, Assiut, Tahta, Girge (Gherghe), Fašut, Këneh, Megade, Gamula, Luxor, Oasis, Fajúm in Kaíro. Pogrešajo se v teh krajih kapele ali cerkvice, šóle, stanovanja za misijonarje. V Luxoru, nekdanjem Tebenu je bilo zlasti treba cerkvice, ker malo molivnico je vodstvo egiptovskih muzejev dalo podreti, češ, kdo vé, kacih starin bode ondi našlo! K temu bi se potrebovalo najmanj 20.000 frankov. Misijonsko predstojništvo meni, da ta znesek bi morali zložiti avstro-ogerski stanovniki, ker naše cesartvo je zavetnik egiptovskih misijonov; zato je oskerbnik te molivnice P. Fortunat pl. Seani poslan v Evropo, da bi dobil pomočkov za ondotni misijon. Priporočila ga je v ta namen sveta Kongregacija v Rimu in ima pisma tudi od družih cerkvenih in svetnih vikših, zlasti od c. kr. konzula v Kairi.

Razun tega je bil menda v poslednjem času tudi samostan v Kairi sedež apostolske prefektore, po večem razdjan in treba ga bo zidati. Tudi v Beni-Suëfu, kjer je bil rojen sv. Anton puščavnik in kamor je bila osebno prišla tudi S. Družina o svojem begu, morajo zidati majhen samostan in cerkev, ki se ima posvetiti S. Družini in sv. Antonu. Imena znamenitejših dobrotnikov se bodo ohranila vsekana v kamen, ki bode blizo oltarja ss. Družine in sv. Antona. in 4. nedeljo po veliki noči bo vsako leto slovesno opravilo za dobrotnike.

Priporočuje se poslednjič P. Seani še zlasti tudi družbenikom bratovščine S. Družine za pomoč, da bi mogel svojo nalogo doveršiti.

Poterdilo je od kardinala Ledohovskega, poslano z napisom: Revmo. P. Francisco Zenobio a Florentia, Praefecto Missionis Apostolicae Superioris Aegypti, Cairo, „Conventino.“

Iz Ternovega na Notranjskem. (Cerkveno obiskovanje in birmanje.) Od 8. do 17. dne mesca je bila Notranjska razveseljena in osrečena po obiskanju prevzvišenega gospoda knezoškofa, kteri so po Postonjskem in Ternovskem dekanatu delili zakrament sv. birmé. Po vsih faráh so bili priserčno in slovesno sprejemani; povsod je skazovalo ljudstvo vdanost in ljubezen svojemu preblagemu nadpastirju. Tako je bilo tudi pri nas v Ternovem, kjer so med zvonjenjem in streljanjem, pozdravljeni po županih in šolski mladini, prišli med zvesto vdane farane Ternovske. Pri izstopu iz voza jim je poklonila samostanska šolarica šop cvetlic ter jih z naslednjo pesmico ponižno pozdravila:

O prihodu prevzvišenega kneza in škofa v Ternovo 1893.

Prevzvišeni gospod knez in škof!

Serca navdaja nam veselje,
In radost nam žari obraz:

*) Po zmoti je bil v zadnji „Dan.“ „avanziral“ na „Velkaverha“ — prosimo za zmiro! Vr.

Izpolnjene so naše želje,
Ko prišli danes ste med nas.

Prišli ste Oče med sinove,
Ovčicam prišli ste pastir;
Prinesli rajske nam darove:
Nebeški blagoslov in mir.

Mladina pa najbolj vesela,
Poklanja vdana Vam serca;
Saj srečna bo po Vas prejela,
Darove svetega Duha.

Ternovski zvesti Vam farani;
Presrečni dan preslavljam,
V ljubezni vroči Vam udani,
Ponižno Vas pozdravljamo.

Majè se skala, hrib se gane,
Ne gane naša vera se;
Do Vas ljubezen v nas ostane;
Dokler nam bilo bo serce.

* * *

Sprejmite knez darilce malo,
Cvetličic šop iz naših rók;
Sprejmite serčno ž njim zahvalo
Hvaležnih vedno Vam otrók!

Naslednjega dne 16. t. m. so se veršili veličastni obredi škofovega obiskovanja in deljenje sv. birme. Po sveti maši so imeli prevzvišeni knezoškof z lece čez uro dolg prelep govor, katerega je ljudstvo pazljivo poslušalo ter si ga gotovo globoko v serce zapisalo. Bog daj, da bi lepe nauke, ktere je slišalo iz škofovih ust, tudi v djanju spolnovalo! Popoldne so obiskali uro oddaljeno ekspozituro Harije, kjer so ogledali prijazno kapelanijsko cerkev sv. Štefana pervomučenika, ter se nekoliko časa pomudili v hiši gospoda ekspozita. Vernivši se iz Harij so s svojim prihodom osrečili samostan čast. šolskih sester „de Notre Dame.“ Redovnice in gojenke ne bojo nikdar pozabile tega dne, ki ostane z zlatimi čerkami zapisan v kroniki samostana. Gospod Fr. Ferjančič; kateri podučuje v samostanu cerkveno petje, je za to priliko zložil lep napev himni, ktera proslavlja prihod Prevzvišenega knezoškofa. Razun tega zares ginljivega slavošpeva so gojenke prav dobro pele še tri druge slavnosti primerne pesmi. Sledile so tri deklamacije. Perva je nagovorila knezoškofa neka gorenjska deklica tako:

Pozdrav o prihodu v samostan.

Prevzvišeni gospod knez in škof!

V kratkem času bode minulo 5 lét od tistega za faro Ternovsko znamenitega dne, ko ste Vi, prevzvišeni gospod, iz daljne Ljubljane prihiteli blagoslovit vstav in hišo redovnicam Ternovskim.

V tamnem jesenskem jutru, o slabem, deževnem vremenu ste se odpeljali in niste se strašili nobene težave, da nam le željo izpolnite, da pokličete na nov vstav blagoslov nebeški.

Iz semena, ktero je tukajšnji dobrotnik vsejal, ktero ste Vi, prevzvišeni gospod knez in škof, zalili z roso Božjega blagoslova, izrastlo je lepo drevesce, v čegar senci počiva, čegar sad vživa skoraj dvesto

šolaric in gojenk. In zopet danes je došla tej hiši redka čast, nepopisno veselje, da obiščete, Prevzvišeni gospod, to hišo, posvečeno čednosti in kerščanski omiki.

Naj smemo Vas ponižno in serčno pozdravljati; sprejmite v imenu častitih sester redovnic in v imenu vseh učenk najlepšo zahvalo za vso naklonjenost, ktero nam vedno milostno skazujete in za blago podporo, ktero ste bili samostanu velikodušno podelili.

Derznem se Vašo prevzvišenost ponižno prositi, da blagovolite sprejeti ta šopek cvetlic v znamenje veselja, ktero nas navdaja; v znamenje preserčne hvaležnosti, ktera nam serca napolnuje!

Prevzvišeni so se mladim govornicam prijazno zahvalili, vsako gojenko nagovorili. Posebno iskreno so pohvalili blagega ustanovnika tega zavoda, kateri je toliko daroval, da je ta prekornostna naprava tako verlo napredovala. Zahvalili so se Prevzvišeni neumorno delavnim, za blagor mladine vnetim redovnicam in vidno zadovoljni so zapustili zavod. V svoji znani radodarnosti so darovali pred odhodom častiti predniki lepo svoto za potrebščine v zavodu. Drugi dan ob 7ih zjutraj so se odpeljali prevzvišeni knezoškof na Pivko, v Knežak in v Zagorje. Bog nam ohrani še mnogo leta tako dobrega apostolskega škofa!

Šmihel pri Novem mestu. (Nova šola. Usmiljeni bratje.) Do sedaj še Šmihelska fara ni imela lastne šole, akoravno šteje 4000 duš. V sredo, 18. oktobra, se je blagoslovilo novo poslopje in otvorilo. — Ob 9ih so se zbrali v novi šoli milgsp. novomeški prošt P. Urh, z drugimi gg. duhovni, c. kr. okrajni glavar vitez Vestenek, župan g. Penca, šolsko učiteljstvo, bližnji graščaki in veliko drugih gospódov. Med mestno godbo so šli dečki paroma v cerkev pod vodstvom g. nadučitelja Barleta in g. učitelja Kalana, za njimi pa odlični gostje v spremstvu župnika Peterlina in prijorja usmiljenih bratov P. Kačetana Popotnika.

V cerkvi je bila na to sv. maša in potem med godbo cesarska pesem, katero je pela šolska mladež. G. župnik Ant. Peterlin je nato v jedernatem govoru pojasnil, kolik je napredek v Šmihelski fari. L. 1864 je bila tukaj šolska soba s 4 klopmi; l. 1886 so prišle semkaj sestre „de Notre Dame,“ in sedaj imajo deklice izvanredno javno šolo in 4 nadaljevalne razrede, torej sedem razredov, in letos so dobili tudi dečki novo poslopje, in prejšnja jednorazrednica je povišana v dvorazrednico. Deset učnih moči ima sedaj Šmihel. Pokazal je nato namen dobre šole ter omenil, da šola brez pravega namena ne more koristiti, pač pa lahko še škoduje, povdarjal je posebno, da je pri bistrenji uma treba blažiti serce pri mladini. Pojasnil je dolžnosti učiteljev, staršev in otrok, pa tudi gostom in dobrotnikom je zahvalo izrekel za čast ki so jo skazali s svojo pričujočnostjo.

Pred oltar stopi sedaj mil. g. novomeški prošt v pontifikalni opravi z azistencijo in zapoje „Veni Sancte Spiritus.“ Vsa množica se slednjič verne v šolo, kjer je c. kr. okrajni glavar po primernem govoru prosil mil. g. prošta, da bi blagovolili to poslopje blagosloviti, želeč, da se tudi to z Bogom začne. Mil. g. prošt torej blagoslovi poslopje in vsa mladina ter gg. gostje se zberó v spodnjih prostorih

kjer razjasni mil. g. prošt tudi pomen blagoslova, želeč, da bi Vsemogočni poročil obilo blagoslova nad učitelje in učence in da bi se vselil v te prostore mir in zadovoljnost in podelil vsem blagoslov. Gosp. učitelj Kalan pové nekoliko iz šolske kronike.

Ko je bila cerkvena slovesnost končana, se zberó dečki za šolskim poslopjem, deklice pa na samostanskem vertu, kjer so bili obilno pogostovani.

Okrog 1. ure bil je skupen obed pri g. Pintarju v Kandiji, kjer so se zbrali skoro vsi odlični povabljeni gostje, ter so se veršile tudi napitnice presvitlemu cesarju itd.

Ne morem si kaj, da ne bi omenjal še druge novosti. Častiti usmiljeni bratje so kupili tu v Kandiji graščino „Neuhof“, katera se bode v kratkem spremenila v bolnišnico. Delo gre še precej hitro spod rok, akoravno bi bilo želeli, da bi šlo še hitrejše, ker se bliža slab čas za pripravljanje. Vse delo pa nadzoruje sedaj tukaj stanujoč prior v. č. g. P. Ka-jetan Popotnik.

Iz Ribnice 19. okt. (Konferenca, čestitanje s preblagim darom.) Pri včerajšnji „konferenci“ smo se duhovni Ribniške dekanije spominjali tudi Vas. Ker je bil včeraj tudi Vaš godovni dan, zato smo Vam nazdravljali ter Vam še na mnogo lét želeli zdravja in neumorne delavnosti v Vaš lastni prid in tudi v korist šolske mladine, ki jo tako zdatno podpirate. Za vezilo smo Vam pa za dijaško kuhinjo nekaj novcev zložili (namreč vv. čč. gg.): Ribniški, Laški, Škocijanski, Struški, Dolenjevaški, Št. Gregor-ski, Sodraški, Loškopotoški, Draški, Dobrepoljski, kapl. Ribniški a), kapl. Ribniški b), kapl. Dobrepoljski, Gorski, kapl. Sodraški. Skupaj 27 gld.

Blagovolite ta znesek za dijaško kuhinjo spre-jeti. Vsi darovatelji želijo, naj bi se podpirani dijaki izgojili v prid sv. Cerkve in naše mile domovine.

Z naj odličnejšim spoštovanjem itd.

Pristavek: Za preblago čestitko in prelepi dar v prid naše mladine prav goreča zahvala! Bog daj, da bi velečastiti gg. darovalci doživeli veliko veselja nad mladino, katero tako blagodušno podpirajo!

Vr.

Primorsko. Odpad od sv. katol. vere je ena naj strašnejših pregreh, naj večja nesreča! Iz Primorskega naznanjajo, da so neke osebe v Terstu prestopile k gerškim razkolnikom. — Še te nesreče se manjka ubogim Slovincem! Slomšekova bratovščina uči Slovence moliti: „O ss. Ciril in Metod — za nas Boga prosita!“ da bi se namreč naši bratje, nesrečni razkolniki, k pravi veri spreobračali; taki nespremišljeni ljudje pa brez premislica dirjajo v svojo večno nesrečo, in list, ki hoče za sloven-skega veljati, pa suhoparno in brez kake besedice svarila toliko nesrečo naznanja. Lepi so ti prijatelji Slovencev?!

Dunaj. Interpelacija zarad akademič-nega slovensko-katoliškega društva **Da-nice**“

Deržavni poslanec Klun in tovariši so do gosp. ministerskega predsednika stavili naslednjo interpelacijo:

1. Če je njega ekscelenci znana prepo-ved katoliškega akademičnega društva „**Da-nica**“ na Dunaju. In če je znana:

2. kako more njega ekscelenca opravi-čiti odločbe c. kr. namestništva in minister-stva notranjih stvari;

3. misli li njega ekscelenca event. pre-klicati ta ukaz.

Na Dunaju, dne 25. oktobra.

Sledé podpisi slov. poslancev.

Zakaj je zdaj vesela mati?

Zakaj se mati dans veselja
Pod svetim križem mi solzi? —
Se mar spolnila ji je želja
Priserčna želja blazih dni? —

Premnogokrat je tu molila,
Ko bučal je nesreč vihar,
Zveličarja lepó prosila,
Za svoj najdraži serčni dar. —

Ta dar, — nje sin — je bil med svetom,
V visokih šolah se modril,
Se bala zanj med vsakim letom,
Da poti v raj ne bi zgrešil.

Premnogo je noči prečula,
Molila zanj v srcá globin,
Da ne bi zloba nanj prihrula,
Nedolžen da ostal bi sin.

A danes zved'la je novico:
Da ljubi sin je poročen,
A s sveto Cerkvijo — devico,
Gospodov mašnik posvečen.

Kako se srečni serce širi!
Hvaležnosti objemlje križ;
Saj zginili so vsi nemiri,
Serce zdaj zlat je paradiž.

Kak solznate oči dviguje,
Zdihaje: hvala ti Gospod!
Kako Marijo preslavljuje,
Ko sina je vbrnila zmót.

„Oj slava Ti za dan veselja,
Moj Jezus! ker sprejel si dar;
Spolnila se je serčna želja;
Moj sin bo šel pred Tvoj oltar.“

Radoslar.

Razgled po svetu.

Na Velehradu so od 27. do 30. avgusta kato-liški gg. učitelji imeli duhovne vaje in vdeležilo se jih je 110, vodil jih je pa jezuit č. g. Jan. Ev. Či-bulka. Temu se nekteri čudijo; pa nepotrebno. Sej so gg. učitelji tudi kerščeni in katoličani, kakor

drugi verniki, in laži-liberalizem ni še vsih ostrupil. Čuditi bi se bilo prej, ako bi se jih vdeležilo 110 nekerščenih ali pa kerščenih judov, kakoršni so n. pr. brezvétni časnikarji. Moravski gg. učitelji so s tem pokazali, da so še ohranili slovaški značaj, kakoršnega so v nekterih krajih marsikteri Slovenci ali Slovani zatajili in se ošemili s tujskim zaničevanjem sv. vere, jezuitov in drugih duhovnov.

Na Belgijskem so zrojili socijalisti, ki zaničujejo sveto, od Boga razodeto vero. Ti ostudneži so pokazali, kaj je od njih pričakovati. V tergu Hastieru je 500 taci zverin ropnilo v cerkev, kjer so svete podobe tergali, prižnico in oltarje razdajali in rudeče zastave razobesili!

Belgija. (Čudeži se vedno gode v katoliški Cerkvi.) V Helderghemu, občini blizu Alost, je 2. sept. 1874 umerl župnik Janez Kerstn. Maeyer, in sicer v duhu svetosti, ker živel je zelo svetó. Pred nekimi dnevi pa je grobokop v prekopavanji za meter globoko našel traplo župnikovo trdo in nestrohnjeno, in to po 19 letih odkar je bil pokopan. Od 17. septembra sujejo ljudje skupaj in zdravniki se čudijo, učeni ljudje si tega ne morejo razložiti, ker vsa druga trupla v najbližnji okolici so strohnela. Ko so rakev odperli, ni bilo nobenega smradu. Župnik Maeyer, rojen 27. sveč. 1799. v Melselu, je že v zgodnji mladosti hrepenel po duhovskem stanu in posvečen je bil res 5. 1827. L. 1830 je služboval v Helderghemu, kjer je razsajala nalezljiva bolezen in on je ozdravil marsiktere, ko se je ozdravljenje zdelo nemogoče.

Rusija in Francija. Veliko pišejo časniki o slovesnem sprejetju ruskih vojnih ladij v Toulon-u, s čimur so namreč Rusi svoje prijatelje Francoze počastili. Pričkajo se tudi, kaj in koliko je v tem bilo duhovsko ali cerkveno vdeležje. Sporočilo v „Vaterl.“ iz Pariza 12. okt. pravi, da vse, kar se piše o vdeleževanju duhovstva pri ruskih slovesnostih, je izmišljeno; vlada je povabila k tem slovesnostim vradnije itd., ne pa kardinala in ne nadškofa in ne družih cerkvenih vradnij, še naznanila k temu jim ni poslala. Sploh se ravna menda le o prijateljstvu, ne pa o zvezi z Rusi. Ljudstvo sploh je pri tem vne-marno, socijaliste in delavce ta stvar bolj merzi. Ko je bil l. 1717 Peter Vel. prišel v Pariz, mu je Sorbona (bogoslovski oddelek na univerzi) poklonila obravnavo, v kateri so bile dokazane pravice papeževe oblasti in je bil car povabljen, da naj se zedini in spravi s Cerkvijo. To pot, pravi dopisnik, se boče Francija ruskim obiskovalcem predstavila kot država brez Boga. (Če to ravno po čerki velja, — nočemo soditi.) Dvajsetega t. m. je bilo odločeno, da Rusi z družbeniki srenjskega odbora ogledajo Pariz, pri tem tudi cerkev „Notre-Dame“ itd. Šole so imele dva dni prosto itd. — vse v čast Rusom. Časniki vso to stvar pretresujejo po svojem. Zanašati se smemo, da duhovstvo in katoliško prebivalstvo se je pri tem tako obnašalo, da Rusi so ali bodo dober vtis o katoličanstvu seboj vzeli, ako so dobre volje.

Šestnajstega t. m. je bil stoletni dan smerti nesrečne Antoinette in monarhisti po vsi deželi so obhajali močno obiskovane mertvaške božje službe.

Zedinjene države severoamerikanske štejejo sedaj 44 dežel. Zanimati utegne naše čitatelje, da imajo

Zedinjene države iste državne barve kot mi Slovenci, namreč belo-modro-rudeče. In taki prapori vihrajo raz državnih poslopij v New-Jorku.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec listopad (november).

a) Glavni namen:

Katoliški misijoni na vzhodu.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII.)

Večkrat opozarjali smo gorečnost udov molitvenega apostoljstva, na posamezne misijone na vzhodu, na Kitajsko in Japonsko, na vzdoljno Indijo sploh in posebno na cerkev v Anamu. Smemo se tudi z veseljem ozirati na napredek tega misijona ter ponižno se veseliti sadov te molitve. V vzhodni Indiji so Leon XIII dolgo zamotane razmere cerkvene vlade zopet srečno vredili, na Japonskem cerkveno hierarhijo ustanovili, s Kino — s cesarskim dvorom v Peking — se naposlednje sprijaznili.

Klubu temu vlada na Kitajskem, čeravno več ali manj na tistem, neprenehoma sovraštvo in preganjanje katoliških misijonov. Neizmerna država, ki šteje 400 milijonov prebivalcev, izganja ostanek svojega prebivalstva proti jugu v Indokino, in to more nas le vznemirjati glede cvetočega misijonskega stanja v Kohinkini in Tongkingu. Ravno tako vznemirjajoče so tudi sedanje homatije Francije s Siamom, katerih konec se še ne da razvideti, posebno za katoliške misijone ne.

Sploh pa je daljni vzhod, ki zahteva od naših neustrašenih verskih oznanovalcev toliko kervi in truda — tako moremo na kratko označiti njegovo misijonsko zgodovino novejšega časa — bogatega skušenj in zmag.

Bogato v zmagah je vsako misijonsko društvo, ki obdeluje to neizmerno polje, bogato na tolaživnih vspehih. Pariško društvo zunanjih misijonov, katero ima največje in najobilnejše pokrajine, sme se posebno pohvaliti, da je za lne leta zabeležilo 38.100 kerstov odrašenih in 192.376 kerstov poganskih otrok.

K zmagam se šteje še vedno terpeče čudežno gibanje kerščanstva v nekaterih pokrajinah prednje Indije, posebno Bengalije; k zmagam štejemo tudi terpnost, dopustnost, katero vera Jezusa Kristusa od dne do dne bolj vživa po različnih indijskih državah, kakor tudi v Koreji in na Japonskem.

Na Japonskem, v „državi solčnega vzhoda.“ se je hierarhija zopet ustanovila; en nadškof in trije škofje so tu sedaj krepka podpora Cerkvi v boju zoper jezo verskih služabnikov posamnih ločin.

Ni pa tudi brez težkih skušenj pri misijonih na daljnem vzhodu.

Poskušnje ima cerkev v Tongkingu. Roparske druhali, ktere se tu bojujejo zoper Francoze, nadaljujejo svoje ropanje in požiganje med kristjani ter se zelo trudijo, odverniti jih od vere, z vsemi pripomočki, z lažjo, z obrekovanjem, z nepravilnostmi vsake verste, z ropom in moritvijo.

Skušnje ima severna Kohinkina. Dva princa kraljevega rodu, ki sta se spreobrnila k katoliški

veri, ušla sta le z velikim trdom sedaj še smerti obglavljenja; kaznovana bila sta z najhujšim izgnanstvom, ko sta preterpela najtežavniše kazni. To je dalo povod terpinčenju vsake verste spoznovalcev vere „nebeškega Gospoda.“

Skušnje imajo na Kitajskem, v Kiang-Ši, na Mongolskem, kjer delujejo belgiški misijonarji. Tu je vsled svoje vere umerlo na tisoče kristjanov. Drugi begajo po hribih in ne tožijo o svoji nesreči, temuč ponavljajo večkrat zapoved: poplušajmo Božje zapovedi.

Tudi na Japonskem je mnogo skušnjav, kjer so strašni potresi napravili nepopisljivo škodo. Po Kitajskem, v Indidiji in na Cejlonu vlada lakota, in kolera tirja mnogo žrtev.

Dosti je tedaj vzroka, da udje molitvenega apostolstva po celem svetu — njih število znaša po zadnji štetvi več ko 20 milijonov udov v 51.322 bratovščinah — dvojnato pomnožijo tekom tega meseca svoje molitve za misijone na daljnem vzhodu, da bi zamogli po takih poskušnjah očiščeni, iz velikega terpljenja rešeni, v čast presv. Sercu obhajati nove in tem slavnije zmage.

b) Posebni nameni.

1. **Vsi svetu!** Ta in vsak dan meseca vse naznanjene pa še ne zapisane zadeve ali ne uslišane prošnje. Oživiljenje tolažilne vere v občestvo svetnikov.

2. **Vernih duš dan.** Izdatna pomoč za verne duše. Nadomestitev prevelikih nagrobnih spomenkov z daritvijo, molitvijo in miloščino.

3. **S. Pirmja.** Južna Nedačja. Stiskani srednji in kmečki stan. Hudo bolni in umirajoči. Pomoč v največji stiski.

4. **S. Karel Boromej.** Podelitev zelo važnih škofovskih sedežev. Duh ponižnosti in učenosti za deške in duh. semenišča.

5. **S. Emerih.** Čudne verske razmere na Ogerskem. Vsled odklonitve dvoboja iz državne službe odpuščeni.

(Dalje nast.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Seroa.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad. in brezverstvo, presestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Mož in žena za dušno in tele. no zdravje. — Bolan duhovni pastir za pomoč. — Prijatelj v dušnih in telesnih potrebah. — Revna oseba za telesno in dušno pomoč.

Listek za raznoterosti.

Ljubljana. „Slovenec“ piše, da mnogo konservativnih volilnih mož je naprosilo gosp. Fr. Modic-a, posestnika v Lahovem na Blokah, da naj prevzame kandidaturu v deželni zbor za Notranjsko in da g. Fr. Modic je voljan sprejeti kandidaturu. Dalje pravi: „Mi to novico pozdravljamo z veseljem, ker poznamo g. Modic-a kot moža poštenjaka, znanega po vsem Notranjskem, ki je zlasti o gradbi dolenjske železnice prav krepko zastopal koristi notranjskega okraja. Nadjamo se, da bode tudi v deželnem zboru, zlasti

v gospodarskih stvareh, vspešno zastopal pravice svojih volilcev, ako mu ti z izvolitvijo skažejo zaupanje. Bog daj srečo!“

Senožeče, 24. oktobra 1893. Kakor težko pričakujejo otroci očeta iz mesta v nadi, da jim prinese lepih darov, tako smo z nemirnim veseljem pričakovali našega duhovnega očeta, prevzvišenega višjega Pastirja, ki so imeli 12. t. m. priti v našo faro deliti otrokom darove sv. Duha. Ko na predvečer dospejo sem. pozdravi jih v imenu učiteljstva in zbranih otrok velenjeni g. nadučitelj P. Kavčič. Otroško veselje in udanost do škofa pa izrazi mala učenka v priprostih, pa serčnih besedah.

Drugi dan je krasno vreme prav mnogo povzdignilo slovesnost in veselje. Premil. g. knezoškof so v 5 četerti ure trajajočem govoru ljudstvu na serce polagali prelepe nauke o ljubezni Božji do ljudi, kako je Jezus to ljubezen pokazal z ustanovitvijo sv. Cerkve, kako moramo mi spoštovati cerkvene predstojnike, kako je treba mladino za Jezusa vzgojiti in jo varovati pohujšanja. — O da bi ljudje poslušali vsaj glas svojega višjega Pastirja! Popoldne so Prevzvišeni ogledali razvalino nekdanje cerkvice „sv. Roka“ in „Stari grad.“ Tukaj v Senožečah so dvakrat prenočili. Drugo jutro odpeljali so se v Vreme.

Duhovske vesti. Za faro Žalino je predstavljen č. g. Jož. Novak, kapelan v Dobu; za Grahovo pa č. g. Fr. Lackmajer, ekspozit v Ternju. Č. g. Alfonz Levičnik, kapl. v Cirknici, je postal kn. šk. dvorni kapelan in ordin. tajnik. Na njegovo mesto pride č. g. Ant. Lavrenčič, novomašnik v Verhpolji nad Vip. Č. gosp. Ant. Mali, kapl. Podbrezjem, gre za farnega upravitelja v Naklo. — Č. g. župnik Blaž Artelj je nevarno bolan in je prijateljem priporočen v molitev.

Častimo Svetnike! Molimo za duše v vicah! Vsi Sv. svetnikov god bode sv. maša za žive in vernih duš dan za ranjce dobrotnike naših dijakov, kakor je bilo že naznanjeno. Vr.

Bratovščina presv. Rešnjega Telesa bode namesto prihodnji četrtek, dne 2. novembra, ker je ta dan spomin vernih duš, obhajala svojo mesečno pobožnost drugi četrtek, dne 9. novembra, v uršulinski cerkvi. Ob čertert na sedem bo sv. maša z blagoslovoma za žive in mrtve ude bratovščine in skupno sv. obhajilo, zvečer ob 1/2 6ih nemška pridiga, litanije in bratovske molitve.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Neimen. dobra roka 1 gl. — Č. g. župnik Fr. Jarc 2 gl. — Čast. g. župnik Jan. Novak 10 gl. — Č. g. župnik Lor. Kristolič 2 gl. — Preč. g. prof. dr. Jož. Dolenc 5 gl. — Iz Ribnice preč. duhovska konferenca 18. t. m. (gl. dopis iz Ribnice v današ. št.) po preč. gosp. dekanu 27 gl. — Č. g. kapl. Fr. Mekinec 3 gl.

Za sv. Detinstvo: Č. g. župnik Fr. Jarc 5 gl. — Po č. g. Lor. Kristoliču 5 gl. — Č. g. Jan. Novak 20 gl. 48 kr.

Za cerkev sv. Jožefa v Prjedoru: B. 50 kr. iz hvaležnosti za dobljeno zdravje. — Gospa Marija Pirnat 3 gl. — Da gre vžiganje poslednjih opek za zidanje cerkve sv. Jožefa nepretergano naprej. hitimo z darili na pomoč. Sv. Jožef, rednik Jezusov, je darovalcem dober plačevalec — 10 gl.

Za sv. Očeta: Č. g. župnik J. Novak 5 gl. 75 kr. (Op.: 1 gl., bivši odveč, je pridjan tukaj, če je prav. Vr.)

Za bratovščino presv. R. Telesa: Preč. g. prof. dr. Jož. Dolenc 1 gl.